

Sygn. akt II PK 43/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Bogusław Cudowski (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

Protokolant Grażyna Grabowska

w sprawie z powództwa W. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w [...]

o zapłatę nagrody jubileuszowej,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 sierpnia 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 8 października 2012 r.,

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi Okręgowemu.

UZASADNIENIE

Pozwany Wojewódzki Szpital dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych, w imieniu którego działał Marszałek Województwa [...], złożył skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 1 września 2010 r. wydanym przez Sąd Rejonowy w sprawie z powództwa W. S. o nagrodę jubileuszową. Skarżący powoływał się na podstawę wznowieniową określoną w art. 401 pkt 2 k.p.c. – brak należytej reprezentacji.

Sąd I instancji wyrokiem z 31 maja 2012 r. uchylił zaskarżony nakaz zapłaty i powództwo oddalił oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu. Wyrok ten został wydany na podstawie następujących ustaleń. 30 sierpnia 2010 r. do Sądu Rejonowego wpłynął pozew W. S., Dyrektora Wojewódzkiego Szpitala dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych, w którym domagał się zasądzenia od pracodawcy 18.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 2 października 2008 r. tytułem nagrody jubileuszowej. 1 września 2010 r. wydano w tej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Orzeczenie to zostało doręczono pod adres pozwanego pracodawcy. Przesyłkę odebrała osoba upoważniona do odbioru korespondencji u pozwanego. Od nakazu zapłaty nie wniesiono sprzeciwu, orzeczenie uprawomocniło się, ale nie zostało złożone do akt osobowych powoda. Marszałek Województwa zlecił we wrześniu 2011 r. kontrolę u pozwanego w zakresie gospodarki finansowej i działalności statutowej. Jednym z elementów tej kontroli była poprawność wynagradzania powoda, jako kierownika jednostki. Wyniki kontroli ujawniły fakt wypłaty nagrody jubileuszowej na podstawie wskazanego wyżej nakazu zapłaty. Powód po rozmowie z kontrolującą jednostką D. J. 25 września 2011 r. sporządził wyjaśnienia, w których wskazał na fakt wydania powyższego nakazu zapłaty. 6 października 2011 r. pracownik upoważniony przez Marszałka Województwa [...] do kontroli – D. J. sporządziła notatkę służbową zawierającą informację o treści nakazu zapłaty.

Skarga o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty została przez Marszałka Województwa działającego w imieniu pozwanego Wojewódzkiego Szpitala dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych wniesiona do Sądu (za pośrednictwem poczty) 23 grudnia 2011 r. Sąd I instancji uznał, że pozwany zachował termin trzymiesięczny na złożenie skargi o wznowienie postępowania,

gdyż o nakazie zapłaty dowiedział się w dniu złożenia przez powoda wyjaśnień na piśmie, tj. 25 września 2011 r. Nadana 23 grudnia 2011 r. w urzędzie pocztowym skarga o wznowienie postępowania została wniesiona w terminie. Odnosząc się do kwestii organu właściwego do reprezentacji strony pozwanej w sporze z powodem piastującym równocześnie funkcję organu zarządzającego pozwaną jednostką, Sąd I instancji zważył, że wydany nakaz zapłaty został doręczony do niewłaściwego adresata, gdyż wykładnia przepisów ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa oraz obowiązującej w dacie orzekania ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej powinna być taka, że w sporze z kierownikiem zakładu opieki zdrowotnej zakład pracy powinien być reprezentowany przez właściwy organ założycielski. Sąd podkreślił, że to marszałek województwa reprezentuje województwo na zewnątrz oraz jest zwierzchnikiem służbowym kierowników samorządowych jednostek organizacyjnych. Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że pozwany nie był należycie reprezentowany w postępowaniu, w którym wydano nakaz zapłaty, gdyż zostało ono przeprowadzone bez zawiadomienia Marszałka Województwa, jako organu wyłącznie właściwego do reprezentacji pozwanego w sprawie z powództwa kierownika wojewódzkiej jednostki samorządowej, jaką jest Wojewódzki Szpital dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych. Z tego powodu przeprowadzone postępowanie, w którym wydano nakaz zapłaty dotknięte jest wadą nieważności.

Rozpoznając sprawę w zakresie zakreślonym przez podstawę wznowienia Sąd I instancji stwierdził natomiast, że powodowi, jako podmiotowi podlegającemu przepisom ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, nie należy się nagroda jubileuszowa, gdyż art. 5 ust. 1 wymienionej ustawy nie wymienia tego świadczenia jako należnego kierownikom samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, mimo że w ust. 3 przewiduje możliwość przyznania takiej osobie nagrody rocznej. Prawo do nagrody rocznej stanowi odmienne świadczenie od nagrody jubileuszowej. Nie stanowi również podstawy prawnej przyznania powodowi prawa od nagrody jubileuszowej regulamin wynagradzania obowiązujący u pozwanego pracodawcy, gdyż ten wewnętrzny akt prawny nie może, zgodnie z przepisami Kodeksu pracy, określać warunków wynagradzania pracowników zarządzających w imieniu

pracodawcy zakładem pracy oraz osób zarządzających zakładem pracy na innej podstawie niż stosunek pracy. Powód jest pracownikiem kierującym jednoosobowo zakładem pracy i dlatego obowiązuje go ustawowe ograniczenie zastosowania przepisów regulaminu wynagradzania. Ze względu na powyższe Sąd Rejonowy uchylił zaskarżony nakaz zapłaty i powództwo oddalił.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wyrokowi zarzucono naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. w związku z art. 401 pkt 2 k.p.c. przez przyjęcie, że pozwany był nienależycie reprezentowany oraz pozbawiony możliwości działania a także, że zachował trzymiesięczny termin na wniesienie skargi o wznowienie. W apelacji sformułowano również zarzut naruszenia prawa materialnego (przepisu art. 5 ust. 1 i 3 ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi przez uznanie, że kierownikowi samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przysługuje wyłącznie wynagrodzenie miesięczne, z pominięciem innych świadczeń płacowych wynikających z przepisów szczególnych. W ramach powołanej podstawy zarzucono także niezastosowanie art. 62a pkt 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej jako podstawy prawnej przyznania powodowi nagrody jubileuszowej.

Sąd Okręgowy wyrokiem z 8 października 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego 18.000 zł tytułem nagrody jubileuszowej oraz 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i 930 zł kosztów za II instancję.

W uzasadnieniu stwierdzono przede wszystkim, że zachodziły podstawy do rozpoznania sprawy na nowo, w granicach określonych podstawą wznowienia, sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem Sądu Rejonowego z 1 września 2010 r. Sąd Okręgowy uznał za prawidłowe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w kwestii dochowania terminu wskazanego w art. 407 § 1 k.p.c. oraz, że skarga ta opierała się na ustawowej podstawie wznowienia, w tym przypadku na podstawie wskazanej w treści art. 401 pkt 2 k.p.c. - nieważność postępowania spowodowana nienależytą reprezentacją strony pozwanej.

W konsekwencji należało merytorycznie rozpoznać sprawę w granicach, jakie zostały określone podstawą wznowienia (art. 412 § 1 k.p.c.). Zakres

ponownego rozpoznania sprawy przed Sądem Rejonowym sprowadzał się do oceny zasadności przyznania powodowi prawa do nagrody jubileuszowej. Sąd ten przyjął, że powód nie nabył tego prawa, gdyż ustawodawca wyłączył możliwość jego przyznania kierownikom samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej (art. 5 ust. 1 i 3 ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. z 2000 r. Nr 26, poz. 306)). Nie może także powód domagać się świadczenia jubileuszowego na podstawie regulaminu wynagradzania, skoro jest on pracownikiem zarządzającym w imieniu pracodawcy zakładem pracy, do którego nie odnoszą się przepisy tego wewnętrznego aktu prawa pracy. Powyższej oceny prawnej Sąd Okręgowy nie podziela.

Podstawowe znaczenie ma prawidłowa wykładnia przepisów o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (w rozumieniu ustawy z dnia 3 marca 2000 r.) oraz wyjaśnienie charakteru prawnego nagrody jubileuszowej. Zasady przyznawania nagrody jubileuszowej regulowały przepisy art. 62a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.), zgodnie z którą za długoletnią pracę pracownikowi zatrudnionemu w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości uzależnionej bezpośrednio od ogólnego stażu pracowniczego. Wskazana ustawa uchylona została przez art. 220 pkt 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej; aktualnie odpowiednikiem cytowanego wyżej przepisu jest art. 62 ustawy o działalności leczniczej (Dz.U. Nr 112, poz. 654).

Sąd Okręgowy podkreślił, że skoro przepis art. 62a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nie rozróżnia kategorii pracowników uprawnionych do nagrody jubileuszowej, wyraźnie określając tylko, że należy się ona pracownikom samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, to brak jest podstaw do wyłączenia tego świadczenia wobec pracownika zatrudnionego na stanowisku kierownika. Ograniczenie takie wprost nie zostało wyrażone, a skoro przepis art. 62a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej ma charakter przepisu przewidującego szczególne uprawnienie pracownicze, które w żaden sposób nie jest uzależnione od decyzji pracodawcy, powinno dotyczyć każdej osoby spełniającej dwa kryteria o charakterze obiektywnym, tj. kryterium podmiotowe – bycie pracownikiem

samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej – oraz kryterium przedmiotowe – osiągnięcie w trakcie zatrudnienia pracowniczego w samodzielnym publicznym zakładzie opieki zdrowotnej wymaganego stażu pracy. Nagroda jubileuszowa, wynikająca co prawdy ze stosunku pracy i zaliczania do kategorii świadczeń z nim związanych (wynagrodzenie za pracę), na podstawie art. 62a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej należy się z mocy prawa każdemu pracownikowi, który spełnił dwa powyższe warunki.

Sąd nie podziela stanowiska zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, że kierownikowi samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, ze względu na przepisy art. 5 ust. 1 i 3 ustawy o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, należy się wyłącznie wynagrodzenie miesięczne, a jedyny wyjątek od tej reguły dotyczy nagrody rocznej. Sąd Najwyższy w wyroku z 16 lutego 2005 r., I PK 174/04, OSNP 2005 nr 20, poz. 319, podniósł, że ustawa kominowa zawiera uregulowania o charakterze wyjątkowym, których nie można wyklądać rozszerzająco. Ustawa wprowadza odstępstwa od podstawowych zasad kształtowania treści umowy o pracę. Ustawa, jak wynika z jej tytułu, dotyczy wynagradzania wskazanych w niej osób zajmujących kierownicze stanowiska, co obejmuje zasady przyznawania im wynagrodzenia miesięcznego, świadczeń dodatkowych i nagród rocznych. Reguluje one zatem korzyści uzyskiwane przez „osobę kierującą”. W szczególności do takich korzyści odnosi się również termin „świadczenia dodatkowe”, tj. świadczenia bytowe, socjalne, komunikacyjne oraz ubezpieczenia majątkowe i osobowe - inne bądź wyższe niż ustalone w regulaminach wynagradzania, zakładowych i ponadzakładowych układach zbiorowych pracy oraz w odrębnych przepisach, przysługujące z tytułu zatrudnienia. Taki charakter świadczeń dodatkowych potwierdza również ich wyliczenie zawarte w § 2 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego wykazu świadczeń dodatkowych, które mogą być przyznane osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi, oraz trybu ich przyznawania (Dz.U. Nr 14, poz. 139).

Nagroda jubileuszowa nie jest świadczeniem dodatkowym określonym w cytowanych wyżej przepisach. Sąd Najwyższy w wyroku z 2 grudnia 2008 r., III PK

35/08, LEX nr 510978, pozawynagrodzeniowe świadczenia wynikające z regulaminów i układów i przysługujące ex lege, nie są dodatkowymi w rozumieniu ustawy z 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi zwana ustawą kominową. Nie są bowiem ani inne, ani wyższe, niż ustalone w prawie. Nie muszą być przyznawane. Cechą zaś świadczenia dodatkowego jest jego przyznanie, rozumiane w tym sensie, że wykreowane przez osobę uprawnioną do takich czynności. W ocenie Sądu odwoławczego nagroda jubileuszowa, aczkolwiek zaliczana do składników wynagrodzenia za pracę, nie jest jednak przyznawana przez pracodawcę w taki sposób jak wynagrodzenie zasadnicze oraz nie podlega ukształtowaniu w sposób odmienny od zasad określonych w ustawie o zakładach opieki zdrowotnej. Z tego powodu wyłączone jest ryzyko nadużyć polegających na nadmiernym wynagradzaniu osób piastujących stanowiska kierownicze w podmiotach sfery publicznej. Prawo do nagrody jubileuszowej na podstawie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej stanowi prawo podmiotowe wynikające bezpośrednio z przepisu ustawowego. W ocenie Sądu przepisy ustawy kominowej nie stanowią zamkniętego katalogu świadczeń pracowniczych należnych kierownikowi samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, dopuszczając możliwość otrzymania świadczenia przewidzianego w przepisach ustaw szczególnych. Takim właśnie świadczeniem jest nagroda jubileuszowa.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniósł pozwany, skarżąc wyrok z całości. Zarzucono naruszenie:

1) art. 62a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm., dalej ustawa o zoz) „przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż: a) skoro przepis ten nie rozróżnia kategorii pracowników uprawnionych do nagrody jubileuszowej, wyraźnie określając jedynie, że należy się ona pracownikom samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, to brak jest podstaw do wyłączenia tego świadczenia wobec pracownika zatrudnionego na stanowisku kierownika zakładu opieki zdrowotnej, b) stanowi on podstawę uzyskania przez kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej nagrody jubileuszowej, pomimo treści art. 9 ustawy o zoz, w myśl którego ustalanie okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej, o

której mowa w art. 62a, a także szczegółowe zasady ich obliczania i wypłacania regulują przepisy o wynagrodzeniu obowiązujące u danego pracodawcy, które to regulacje wewnętrzne na podstawie przepisu art. 241²⁶ § 2 k.p. w związku z 77² § 5 k.p. nie mają zastosowania do osób zarządzających zakładem pracy, a takim podmiotem jest kierownik samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, c) stanowi on podstawę zasądzenia na rzecz kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej nagrody jubileuszowej pomimo uregulowania kwestii wynagradzania kierowników samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej całościowo w ustawie z dnia 3 marca 2000 roku o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. z 2000 r. Nr 26, poz. 306)",

2) art. 241²⁶ § 2 k.p. w związku z 77² § 5 k.p. przez zasądzenie na rzecz powoda nagrody jubileuszowej na zasadach zawartych w Regulaminie Wynagradzania obowiązującym w pozwanym szpitalu, pomimo ustawowego zakazu określania w regulaminie wynagradzania warunków wynagradzania pracowników zarządzających zakładem pracy,

3) art. 1 pkt 16 w związku z art. 2 pkt 10 w związku z 5 ust. 1 i 3 oraz w związku z art. 12 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi przez przyjęcie, że przepisy te nie stanowią wyłącznej podstawy wynagradzania kierowników zakładów opieki zdrowotnej,

4) art. 5 ust. 2 w związku z art. 11 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi przez przyjęcie, że nagroda jubileuszowa nie stanowi świadczenia dodatkowego w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy, pomimo wymienienia jej w wydanym na podstawie art. 11 ust. 3 Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 2003 roku w sprawie szczegółowego wykazu świadczeń dodatkowych, które mogą być przyznane osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi oraz trybu ich przyznawania (Dz.U. z 2003 r. Nr 14, poz. 139).

Wniesiono o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego z 8 października 2012 r. w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach procesu według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się mieć uzasadnione podstawy.

Ustalenia faktyczne Sądów obu instancji nie były sporne.

Problemem spornym było natomiast prawo do nagrody jubileuszowej powoda. Nagroda ta przysługiwała pracownikom samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej z mocy art. 62a ustawy z dnia 30 sierpnia o zakładach opieki zdrowotnej (j.t. Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89 ze zm.), zastąpionym obecnie przez art. 62 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. Nr 112, poz. 654). Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu ma interpretacja przepisów tzw. ustawy kominowej (ustawa z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi, j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 254 – dalej ustawa). Z przepisu art. 2 pkt 10 ustawy jednoznacznie wynika, że ma ona zastosowanie do kierowników samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej. Pozostaje to w korelacji do regulacji art. 1 pkt 16 ustawy stanowiącego, że ustawa ma zastosowanie do samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Natomiast art. 5 ust. 1 ustawy stanowi, że osobom, o których mowa w art. 2, niezależnie od podstawy nawiązania stosunku pracy lub rodzaju umowy cywilnoprawnej stanowiącej podstawę zatrudnienia przysługuje, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 wyłącznie wynagrodzenie miesięczne. Z przepisu zaś art. 5 ust. 2 wynika, że osobom, o których mowa w art. 2 pkt 1-4 mogą być przyznane świadczenia dodatkowe. Stanowisko powoda nie mieści się w grupie stanowisk wymienionych w tym przepisie. Wynika więc z tego, że przysługuje mu wyłącznie wynagrodzenie miesięczne.

W kwestii świadczeń dodatkowych należy uwzględnić także uregulowania zawarte w art. 11 ustawy oraz w Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego wykazu świadczeń dodatkowych, które mogą być przyznane osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi, oraz trybu ich przyznawania, (Dz.U. Nr 14, poz. 139). Zgodnie z § 1 rozporządzenia ma ono zastosowanie jedynie do osób, o których mowa w art. 2 pkt 1-4 ustawy.

Wśród świadczeń dodatkowych jest wymieniona nagroda jubileuszowa przyznawana nie częściej niż co 5 lat. Może więc zostać przyznana, jako świadczenie dodatkowe, jedynie osobom wymienionym w art. 2 pkt 1-4 ustawy.

Zasadnicze znaczenie dla definicji świadczenia dodatkowego ma jednak przepis art. 11 ust. 1 ustawy. Zgodnie z nim świadczeniami dodatkowymi są świadczenia bytowe, socjalne, komunikacyjne oraz ubezpieczenia majątkowe inne bądź wyższe niż ustalone w regulaminach wynagradzania, zakładowych i ponadzakładowych układach zbiorowych pracy oraz w odrębnych przepisach. Tak więc świadczenie dodatkowe to świadczenie inne bądź wyższe niż wynika to z przepisów prawa pracy, a ponadto nie może ono przysługiwać *ex lege* – musi zostać przyznane (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2008 r., III PK 35/08, OSNP 2010, nr 11-12, poz. 130). Czynność przyznająca świadczenie wynikające z ustawy należy do czynności kierowniczego stosowania prawa i ma charakter deklaratoryjny. Decyzja ta w istocie dotyczy spełnienia warunków nabycia takiego świadczenia i jest czynnością ewidencyjną ze strony podmiotu zatrudniającego (tak. M. Świącicki: Prawo pracy, Warszawa 1968, s. 427). Wynika z tego, że nagroda jubileuszowa wynikająca z przepisów ustawy nie jest świadczeniem dodatkowym w rozumieniu ustawy kominowej, gdyż nie jest przyznawana i nie jest ani inna ani wyższa. W tym zakresie należy zgodzić się z ustaleniem dokonany w zaskarżonym wyroku przez Sąd Okręgowy.

Nie powinno jednak ulegać wątpliwości, że przepisy ustawy, w tym art. 5, mają charakter ściśle bezwzględnie obowiązujący (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2003 r., I PK 290/02, OSNP 2004, nr 17, poz. 299) oraz *lex specialis* w stosunku do przepisów przyznających prawo do nagrody jubileuszowej. W związku z powyższym należy odpowiedzieć na pytanie, czy nagroda jubileuszowa mieści się w pojęciu „wynagrodzenia miesięcznego” użytego przez ustawodawcę w przepisie art. 5 ust. 1 ustawy. Odpowiedź jest oczywista – nagroda jubileuszowa, choć należy przyjąć o jej wynagrodzeniowym charakterze, nie jest z całą pewnością składnikiem wynagrodzenia miesięcznego, co wynika wprost z wykładni językowej. Nie można bowiem zasadnie twierdzić, że nagroda jubileuszowa przysługująca w 5 letnich okresach czasowych mieści się w pojęciu wynagrodzenia miesięcznego. Na tej podstawie należy przyjąć, że ustawowa nagroda jubileuszowa nie przysługuje

kierownikowi samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej ze względu na ograniczenie wynikające z przepisu art. 5 ust. 1 ustawy (por. głosę A. Rzeteckiej - Gil do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2008 r., III PK 35/08, LEX/el. 2009). Pogląd o ściśle bezwzględnie obowiązującym charakterze przepisów ustawy kominowej, a w konsekwencji o prawie dyrektora samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej jedynie do wynagrodzenia przewidzianego w tej ustawie był już wcześniej prezentowany przez Sąd Najwyższy (zob. wyroki z dnia 16 sierpnia 2005 r., I PK 16/05, OSNP 2006, nr 11-12, poz. 183, czy z dnia 2 września 2003 r., I PK 290/02, OSNP 2004, nr 17, poz. 299). Wynika z tego, że przepis art. 5 ustawy wyłącza możliwość nabycia prawa przez kierownika samodzielnego zakładu opieki zdrowotnej nie tylko świadczeń dodatkowych wymienionych w rozporządzeniu, ale i wszystkich innych świadczeń, które mają charakter wynagrodzenia za pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2009 r., II PK 109/09, LEX nr 558294).

Na podstawie powyższego należy przyjąć, że nagroda jubileuszowa może stanowić świadczenie dodatkowe (§ 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia) pod warunkiem, że nie wynika z przepisu prawa pracy i została przyznana, np. w umowie o pracę. W takiej sytuacji wchodziłaby ona w limit ograniczeń ustawy. Jednak taka nagroda jubileuszowa nie może zostać przyznana kierownikowi samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Tak więc kierownikowi samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej oprócz wynagrodzenia miesięcznego może zostać przyznana (fakultatywnie) jedynie nagroda roczna oraz odprawa w razie odwołania ze stanowiska (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 2006 r., I PK 16/05, OSNP 2006, nr 11-12, poz. 183 oraz z dnia 12 czerwca 2013 r., III PK 73/12, niepublikowany).

Z powyższych względów, wobec braku wniosku skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenia co istoty sprawy, orzeczono jak w sentencji.

